בטלנון מהספה

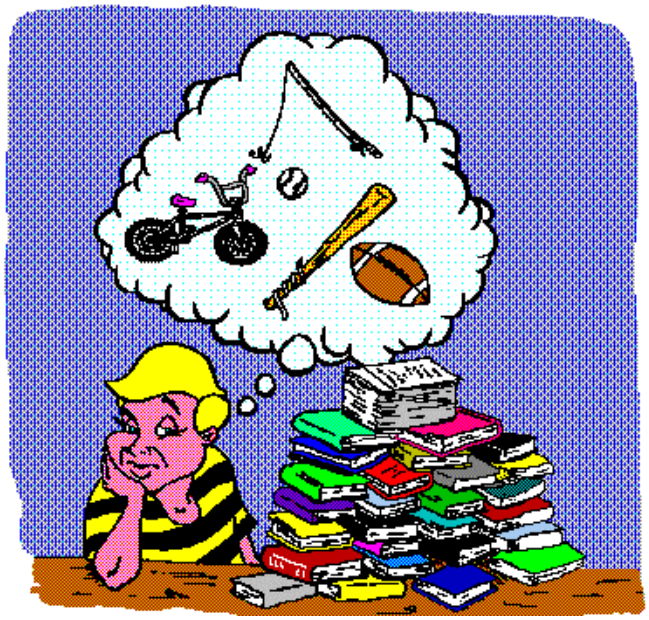

כתב סטפן המנווי
צייר ג'ק סוטו

יום שישי בבוקר, זמן למשחק ובלי בית הספר. אך המורה אהב לתת שיעורי בית לסופי השבוע. הספרים נערמו על השולחן. לא רציתי לגשת אליהם, וידעתי בדיוק מדוע. היום הוא יום למשחק ולהנאה. לדוג, לשחק במשחקים השונים ולשכב בשמש. אבל אמא אמרה "ריק, בני היקר, היית צריך לגמור אתמול בערב את שעורי הבית שלך."

וכך ישבתי על הספה, פתחתי פחית קולה ואמא לקחה את מפתחות המכונית ואמרה "אני הולכת לקניות. אחזור בקרוב ובינתיים תגמור את השעורים."

אמרתי "מיד, אמא" והיא אמרה "כך אני אוהבת אותך."

וכך ישבתי לבד, עם כל הספרים לפני, וחלמתי על האופניים שלי ועל הטיול שרציתי לעשות בהם.

כשאני לבד בבית, אני שומע כל מיני רחשים, נהמו
אבל היום שמעתי צליל שונה. זה נשמע קרוב מאוז
פחד.
ואז הספה התחילה לרעוד, הצליל התחזק, הכריור
הרצפה.
ישבתי שם מופתע, הבטתי על הספה, ושם הופיע
התרחבו בהשתוממות, כי מהשק יצאו תחילה שני
שראיתי כי הם מחוברים לראש. המשכתי להסתכל
אלא אוזניים שעירות.
הראש יצא באיטיות ויכולתי כבר לראות את הפנים
הפנים היו בצבע תפוז עם אף חד ואדום. העיניים ו
בצמה.
הייצור קפץ מתוך השק ועמד על השולחן. הוא היר
מעץ והוא לבש חליפה מרופטת.

לא יכולתי להבין איך הוא יצא מהספה שלי ואז הוא אמר: "הי. אני בטלנון. אני בא מארץ ספת הקסמים. באתי לבקר, אם לא איכפת לך."
עדיין לא יכולתי לדבר, כאילו נדבקתי לרצפה ואז הוא המשיך: "אמור, מה אפשר לאכול כאן? אנחנו הבטלנונים מסתתרים בספות ולוקחים כל מה שאנו רוצים. אנחנו אוכלים הכל ואוהבים ילדים עצלים, אנו מתבדחים כל הזמן וגונבים פחיות ריקות."
שאלתי: "ומה רצונך?" ואז הוא הביט עלי ופתאום ראה את ספרי הלימוד שלי על השולחן.
הוא מצמץ בשפתיים הכחולות שלו, תפס את הספרים ורץ מהדירה לרחוב עם הארוחה הזאת שלו. קמתי על רגלי, רצתי אחריו לרחוב וקראתי: "חזור הנה בטלנון. חזור עם ספרי הלימוד שלי. אלה שעורי הבית, לא אוכל!" אבל הבטלנון, הייצור הגס הזה, רק צחק.

בשכנותי גרה מילדרד מקגי, שקראתי לה מילי. אנחנו חברים טובים. כשעברתי ליד ביתה קראתי: "מילי, אנא עזרי! מילי בואי לעזור לי!"
מילי הציצה מחלונה. "אעזור אם רק אוכל. ומה קרה?"
תוך ריצה קראתי: "הבטלנון מהספה שלי גנב את כל ספרי הלימוד שלי. בואי לעזור, אל תסתכלי כך מוזרות עלי."
מילי הייתה באמת ידידה טובה. היא לא שאלה יותר שאלות ורצה יחד איתי. רדפנו אחרי הבטלנון שרץ עכשיו בין חנויות ונכנס למעדנייה של מר ברובקר.

למר ברובקר הייתה מעדנייה הטובה ביותר בעיר. הוא עשה ממתקים מצוינים וזכה אפילו פעמיים בפרס.
הבטלנון נכנס לחנותו ברעש גדול ונע כל כך מהר שהפך את פחי האשפה. הוא חטף חופן ממתקים גדול ורץ החוצה כשהוא צוחק: "אנחנו הבטלנונים אוכלים הכל. נכון. אבל ספרי הלימוד של ילדים עצלנים הם הטעימים ביותר.
הוא יצא מהדלת האחורי של החנות כשמילי ואני רצים כבר קרוב בעקבותיו. אני קראתי "הי, בטלנון, עצור!" אך הוא רק צחק: "תמשיך לרדוף אחרי. כך תרוץ יום שלם."

אבל אז קרתה לו תקלה.
ברחוב עברה מכונית של
כבאים והוא רץ ישר לפניה.
הכבאים צפרו חזק והבטלנון
כמעט ונפל. הוא התרומם
בצעקה והמשיך לרוץ, אבל
הפיל את השק הוורוד שלו.
אני עצרתי והרמתי את השק.
חשבתי בלבי שעכשיו אתנקם
בו. אבל לפני שיכולתי לעשות
דבר השק התחיל להיפתח
ולהפיק ריח לא נעים, וממנו
יצא ייצור קטן שאמר: "הי, אני
גרוק!"

מילי נבהלה נורא. היא קראה "ריק, מה זה?" ואני עניתי: "זה גרוק." הוא היה שמנמן, צהוב וכחול, קטן יותר מהבטלנון, ובלי זנב. הוא לבש חליפה מסודרת, אוזניו היו קטנות והוא נראה נחמד מאוד. הוא אמר: "אני גרוק מספר אחד, ואתה רודף אחרי הבטלנון. אנחנו משתדלים לשמור שבטלנונים לא ישתוללו, אבל כשבטלנון פוגש ילד או ילדה עצלנים, אז קורים דברים רעים, כאן בעולם שלכם."

אמרתי: "טוב, גרוק מספר אחד, אבל הבטלנון הזה גנב את ספרי הלימוד שלי. מה אוכל לעשות?"

גרוק מספר אחד חשב רגע ואז אמר, כשהוא מביט לי ישר לעיניים: "כן, נעזור לך לצאת מהצרה הזו."

הוא צעק לתוך השק: "כל הגרוקים נקראים הנה. גרוק שתיים וגרוק שלוש! אספו הנה את כל השבט." השתוממתי. שאלתי "גרוק מספר אחד, האם יש עוד כמוך?"
הוא חייך ואמר "מאה תשעים וארבעה." הגרוקים מילאו את כל המדרכה, הם היו בכל הצבעים ותלבושות. היו ביניהם מסורקים יפה והיו עם שערות פרועות. גרוק מספר אחד קרא להם: "בטלנון אחד מתפרע כאן. אנו חייבים לשחרר את העולם הזה ממנו!!"
מילי ואני הפסקנו לרדוף אחרי הבטלנון. הגרוקים התפזרו בכל הסביבה אבל גם להם היה קשה למצוא את הבטלנון.
אני בינתיים חשבתי וחשבתי עד שפתאום בא לי רעיון. הרי הבטלנון זה הוא בוודאי ייצור בעל הרגלים. נוכל לנחש איפה הוא עכשיו.
התחלנו עם מילי לחפש עד שהגענו לחנות הרהיטים של מר לואי, איפה קנינו את הספה שלי.

ואז קראתי: "כל הגרוקים, בואו הנה, לחנותו של מר לואי. הוא פתוח כל הלילה." אילו הייתי בטלנון וחיפשתי מקום שקט בו אוכל ליהנות מהארוחה שלי, הייתי בוחר מקום שדומה לביתי. וכשבחנות ראיתי ספה דומה לזו שלי אמרתי: "עכשיו, גרוק מספר אחד, תראה מה אתה וחבריך יודעים."
הוא אסף את השבט שלו והם התנפלו על הספה, פירקו אותה לגמרי עד שאחד מהם קרא: "מצאנו את הבטלנון!"

לפני שחזרנו הביתה מילי אמרה: "ריק, אמרת אמת. אני חשבתי שאתה צוחק ומתבדח על הספה הישנה שלך. אבל עכשיו אני מבינה שקיים באמת בטלנון."
ניגשתי לבטלנון ואמרתי:
"עכשיו בטלנון, תחזיר לי את כל הספרים שלי." הוא לא התווכח ומסר את הספרים, אך התברר שהספיק לנגוס בספר לימוד אנגלית שלי.

החזרתי לגרוק את השק הורוד. כל הגרוקים קפצו לתוך השק, אך אני שאלתי את גרוק מספר אחד: "אמור לי, איך אתם יכולים להיכנס כולכם לכאן?" והוא ענה: "השק הזה הוא דלת לארץ של ספת הקסמים, ואפילו הרבה יותר."

השארתי את הבטלנון ואת גרוק עם השק והלכתי משם.

מאז עבר זמן רב ואין לי יותר בעיות. אך בסופי השבוע אני מכין את שעורי הבית עוד בערב. כך אני יכול לבלות את הימים החופשיים בלי שמצפה לי עבודה. והבטלנון לא יוביל אותי יותר למרדף.